

DANIËL FRANÇOIS MALAN: Het Boeren verleden als Zuidafrikaans toekomstbeeld

Albert-Jan Bosch

Daniël François Malan (1874-1959) leidde van 1948 tot en met 1954 de Zuidafrikaanse regering die verantwoordelijkheid droeg voor de invoering van het apartheidssysteem. Zijn premierschap was het eindstation van een lange carrière die in het teken stond van de behartiging van de Afrikaner belangen. In die loopbaan maakte hij eerst als predikant, later als journalist en in de laatste fase van zijn leven als politicus, veelvuldig gebruik van het gesproken en geschreven woord. Als student stond hij al bekend als een begenadigd spreker. Geleidelijk aan scherpte hij ook zijn pen. Zijn geschriften en redevoeringen hanteerde Malan als wapens in zijn politieke strijd, die hij concentreerde op het politieke ideaal van de *Afrikaner eenheid*. Bij het nastreven van dit ideaal gebruikte Malan vele argumenten die hij ontleende aan het verleden van de blanken in Zuid-Afrika.

In het onderstaande betoog wordt onderzocht welke visie Daniël François Malan op het Zuidafrikaanse verleden had en op welke manier deze zienswijze weerklonk in zijn politieke denkwereld en in zijn politieke handelen. Daarvoor is het allereerst noodzakelijk Malans politieke ideaal van Afrikaner eenheid te belichten. Malan baseerde dit ideaal op zijn visie op het Zuidafrikaanse verleden waarin hij de Voortrekkers een centrale rol toebedeelde. Deze zienswijze wordt uiteengezet in het tweede deel van het betoog.

Afrikaner eenheid

Tijdens het leven van Daniël François Malan ontwikkelde Zuid-Afrika zich, soms geleidelijk en soms schoksgewijs, van Britse kolonie tot *dominion* in de *Commonwealth*. Malan stemde in met dit proces ofschoon hij de *dominion*-status als een tussenstation zag. In de debatten over de staatkundige positie van Zuid-Afrika toonde Malan zich immer een voorstander van complete onafhankelijkheid van Groot-Brittannië. Zuid-Afrika was het thuis van de Zuidafrikaners zoals Engeland dat van de Engelsen was en Frankrijk dat van de Fransen, redeneerde hij. Daarom moesten de Zuidafrikaners baas in eigen huis zijn net zoals de Engelsen en de Fransen in hun nationale huizen.

Malan erkende de Fransen en de Engelsen als volkeren, als nationale eenheden. De Zuidafrikaners plaatste hij op het zelfde niveau. In de drie eeuwen na Jan

van Riebeeck, de zeventiende eeuwse stichter van het VOC-verversingstation aan de Kaap, was uit de nakomelingen van de eerste kolonisten een hecht volk ontstaan. Dit nageslacht voelde geen enkele band met het oorspronkelijke geboorteland van zijn voorouders. Wel ontstond een relatie met de grond waarop het nageslacht geboren en getogen was: de Zuidafrikaanse bodem. De liefde voor de grond die de vaders en moeders ontgonnen, bewerkten, inzaaiden en waarin de voorvaderen begraven lagen, vormde de basis van het nationale gevoel van de Afrikaner mens. De Afrikaners konden dit nationale sentiment uiten in hun eigen taal: het Zuidafrikaans. Malan ijverde voor de officiële erkenning van deze taal. Als predikant al voerde Malan hiervoor actie in de *Zuidafrikaanse Akademie voor Taal, Letteren en Kunst* en binnen de *Afrikaanse Taalvereniging*.

Ofschoon Malan heilig geloofde in het bestaan van het Afrikaner volk, vreesde hij voor het voortbestaan van de eenheid van zijn volk. Centraal in deze angst stond de aanwezigheid van Britse belangen in de Zuidafrikaanse politiek. Telkens wanneer de nationale eenheid onder Afrikaners binnen bereik leek te zijn, verstoorde Groot-Brittannië dit proces. Een voorbeeld van deze verstoring is de gevoelig liggende deelname van Zuidafrikanen aan de twee wereldoorlogen. Zuid-Afrika werd beide malen verscheurd door het debat over de vraag of Zuidafrikaanse legers aan de oorlog moesten deelnemen. De voorstanders vonden dat Zuid-Afrika moreel verplicht was aan de Britse zijde mee te vechten. De tegenstanders, waaronder Malan, voelden zich noch betrokken bij de strijd in het verre Europa, noch moreel verplicht ten opzichte van Groot-Brittannië om deel te nemen aan het gevecht. Het conflict veroorzaakte een schisma in de broze Afrikaner eenheid. De ene stroming wenste een Britse koers te varen, terwijl de andere een onafhankelijke Afrikaner richting uit wilde.¹

In het debat weerklonk de tegenstelling 'Brit-Afrikaner'. Deze tegenstelling zou evengoed gekenschetst kunnen worden als 'kolonisator-gekoloniseerde'. De tweede typering verwijst naar de Boerenoorlogen. In de ogen van de Afrikaners waren het de Britten die met bruto geweld een einde hadden gemaakt aan de vrijheid van de Boeren.² Malan meende dat de Afrikaner Boeren de Britse klappen in de Tweede Boerenoorlog nooit te boven waren gekomen. Sindsdien geneerden de Afrikaners zich voor hun taal, vergaten zij hun historische helden en leken zij zich te willen assimileren met de Engelstaligen in Zuid-Afrika. Malan verwierp deze opstelling. In krachtige termen maakte hij zijn mede-Afrikaners duidelijk dat zij zich op deze manier degradeerden tot "die skoempoetsers van die ander volk".³

Malan was ervan overtuigd dat het Afrikanerdom een sluimerend bestaan leidde. De overvleugeling door de Engelse cultuur dreigde uit te lopen op een

1 S.W. Pienaar ed., *Glo in u volk: Dr. D.F. Malan as redenaar 1908-1954* (Kaapstad 1964), 161-162.

2 De Afrikaner benaming voor de twee Boerenoorlogen (1877-1881, 1899-1902) luidt: Vrijheidsoorlogen.

3 Malan geciteerd in Pienaar, 160.

vernietiging van de Afrikaner beschaving. Hij begreep dat wanneer dit plaats zou vinden er geen gezonde grondslag meer bestond voor de vestiging van een onafhankelijk Zuid-Afrika.⁴ Om de verwezenlijking van dit angst-scenario te voorkomen poogde Malan in zijn politiek juist die middelen te accentueren die het Afrikaner nationaal gevoel konden opwekken en vasthouden: de taal, de vlag en het volkslied. Malan wilde op deze manier de Afrikaner vaderlandsliefde nieuw leven inblazen om het fundament voor de onafhankelijkheid van Zuid-Afrika te leggen.

De taal

Zoals gezegd zette Malan zich in voor de officiële erkenning van het Afrikaans. In het pleidooi 'Dit is ons ernst' uit 1908, benadrukte Malan het belang van een eigen taal voor een volk. Hij gaf het voorbeeld van een Afrikaner die een brief wilde schrijven aan een vriend. De man kon kiezen uit de drie Zuidafrikaanse talen: het Afrikaans, het Nederlands en het Engels. Daar de eerste taal als een 'kombuistaal', zonder vastgestelde spelling gezien werd, viel die af. Het Nederlands werd afgewezen vanwege de lastige spelling en de stijve vorm. Over bleef het Engels, een taal die natuurlijker aandeed en waarmee het risico spelfouten te maken klein was.⁵

Malan betreurde deze gang van zaken en stelde dat het Afrikaans een echte schrijftaal moest worden. Immers, voorzien van een grammatica en een spellingsreglement zou het Afrikaans het niveau van 'kombuistaal' overstijgen en werd het een serieuze concurrent van het Engels. De schrijftaal Afrikaans moest dienen als de drager van de Afrikaner cultuur, de geschiedenis, de godsdienst en de Afrikaner idealen. Het totaal van deze elementen, Malan noemde dit 'volksbezit', moest als kweekplaats dienen voor het nationale gevoel. Juist omdat het Afrikaans deze functie moest vervullen, verwierp Malan de redenering dat het Afrikaans een dialect van het Nederlands zou zijn en daarom nimmer een (nationale) taal kon worden.⁶

Malan droeg in zijn eerste ambtsperiode als minister van Binnenlandse Zaken (1924-1928) de verantwoordelijkheid voor het vervangen van het Nederlands door het Afrikaans als officiële taal. Het Afrikaans beschikte door Malans toedoen over dezelfde status als het Engels, de andere officiële taal in Zuid-Afrika.

4 Ibidem, 177.

5 Ibidem, 174-175.

6 Ibidem, 176-177.

De vlag

Malan had met de erkenning van het Afrikaans als officiële taal een basis gelegd voor de opleving van het Afrikaner nationalisme. De taal fungeerde als drager van dit ideaal. Vervolgens zocht Malan naar symbolen waarop het nationale gevoel gericht kon worden. Een Zuidafrikaans volkslied en een nationale vlag moesten als dergelijke symbolen dienen.

In het Zuid-Afrika van vlak na de Eerste Wereldoorlog wapperde de Britse vlag; een eigen vlag bestond niet. Malan zag zijn ideaal van Afrikaner eenheid ernstig bedreigd door het gegeven dat de vlag van een andere natie in Zuid-Afrika als dundoek gebruikt werd. In plaats van de Engelstaligen en de Afrikaners bij elkaar te brengen, verdeelde de nationale vlag hen. De twee blanke bevolkingsgroepen in het land keken beide met verschillende gevoelens naar de *Union Jack*. Voor de Engelstaligen was deze vlag het symbool van hun oorspronkelijke moederland. Omdat de Britse vlag overal aanwezig was, bleef dit gevoel bestaan; het stond de vorming van de Afrikaner eenheid in de weg. De Afrikaners beschouwden de vlag als het symbool van overheersing en onderdrukking. De herinnering aan de bloedige Boerenoorlogen bleef zo (her)leven.⁷

Malan begreep goed dat er tussen de Engelstaligen en de Afrikaners geen kloof moest ontstaan. Hij wilde juist bereiken dat de Engelstaligen zich geleidelijk aan Afrikaner zouden gaan voelen. Daarom wenste Malan voorzichtig te manoeuvreren in de vlaggestrijd. De nationale vlag die het parlement uiteindelijk in 1928 aanvaardde, was een compromis en verenigde in zich zowel sporen van het Boeren als het Britse verleden.⁸

Het volkslied

Het gevecht over de vraag welk lied als nationale hymne zou mogen klinken, stond eveneens in het teken van de Brits-Afrikaner tegenstelling. Ook in deze kwestie was voorzichtigheid geboden. Malan moest rekening houden met de warme gevoelens die opkwamen bij de Engelstaligen wanneer zij de tonen van 'God save the King' hoorden. Het valt te begrijpen dat de Afrikaners niet van

7 Ibidem, 141.

8 D.F. Malan, *Afrikaner-volkseenheid en my ervarings op die pad daarheen* (Kaapstad 1961) 102-141; H.B. Thom, *D.F. Malan* (Kaapstad 1980) 58-99. In dit deel van de biografie wordt de strijd om de vlag beschreven. De Zuidafrikaanse vlag bestaat uit een drietal horizontale banen in de kleuren oranje-wit-blauw, de kleuren van de vlag van Jan van Riebeeck. In het middelste, witte vlak staan drie kleine vlaggen afgebeeld: die van Oranje Vrijstaat, van Transvaal en de Britse vlag, die symbool staat voor de voormalige Britse koloniën Natal en Kaapprovincie.

zins waren dit volkslied aan te horen bij de hoeksteenlegging van het Voortrekkersmonument in 1938.⁹

Malan, die in deze periode als oppositieleider namens de Nasionale Partij in het parlement zat, stelde in de Volksraad voor een ander volkslied te kiezen. Het moest een lied zijn dat geen verdeeldheid zou zaaien en dat eigen was aan Zuid-Afrika.¹⁰ Uit het lied zou de liefde voor de Zuidafrikaanse bodem moeten klinken. Uiteraard moest het in de eigen nationale taal gezongen worden. Kortom, Malan wilde een Zuidafrikaans lied. Zowel de Engelstaligen als de Afrikaners zouden een brok in de keel moeten voelen wanneer zij het Zuidafrikaanse volkslied in de Afrikaanse taal zouden horen, terwijl zij keken naar de nationale vlag van Zuid-Afrika. Het volkslied dat Malan voor ogen had, 'Die Stem van Suid-Afrika', bleek geschikt om de eenheid van het Zuidafrikaanse volk te dienen.¹¹ Malan slaagde erin het parlement te overtuigen om te kiezen voor de officiële erkenning van 'Die Stem' als volkslied.

Malan en de Zuidafrikaanse geschiedenis

Malan probeerde de Afrikaner eenheid te herstellen. Dit impliceert dat, volgens hem, in de geschiedenis van Zuid-Afrika een moment is geweest, dat er eenheid onder de Afrikaners bestond. Aan dat moment refereerde Malan in zijn redevoeringen en artikelen voortdurend. De periode waar het om draait is het tijdvak van 1835 tot 1902, vanaf de Grote Trek tot en met de Tweede Boerenoorlog. In deze periode slaagden de Boeren erin een tweetal onafhankelijke republieken, Oranje-Vrijstaat en Transvaal, op te bouwen. De eerste aanval (1877-1881) van de Engelsen op deze nieuwe republieken werd door de Afrikaners afgeslagen. De tweede maal moesten de Boeren capituleren: de Britten annexeerden Oranje-Vrijstaat en Transvaal.

De Britse annexatie maakte een einde aan de vrijheid van de Boeren. En die vrijheid was juist een van de voornaamste doelen die de Boeren voor ogen hadden gestaan aan het begin van hun Grote Trek. De idealen van de trekken-de boeren die de basis vormden van een Afrikaner nationalisme, waren diep weggezakt in het historisch drijfzand. Malan diepte de idealen van de Boeren weer op en probeerde hun ideeën als inspiratie te gebruiken bij de totstandkoming van de Afrikaner eenheid. Volgens Malan vormde de "Grote Trek (...)" die meest sentrale gebeurtenis in die geschiedenis van Suid-Afrika.¹² Hij gaf hiermee zijn mede-Afrikaner niet alleen een voorbeeld van waar Afrikanerdom, tevens voorzag hij zijn streven naar nationalisme van een missie, van een roeping. Malan sprak over als volgt deze missie:

9 In 1938 herdachten de Afrikaners op grootse wijze het feit dat honderd jaar eerder de Grote Trek van de Boeren had plaatsgevonden.

10 Pienaar, 161.

11 Ibidem, 163; Malan, *Afrikaner-volkseenheid* 141-146.

12 Malan geciteerd in: Pienaar, 134.

U het vergeet, maar die herinnering word weer in u wakker. In die glans van u beskaving en in die stofwolk wat die gejaag na goud laat opstyg het oor u land, is die hemel daarbovir u dof geword. By die gekreun van die ossewa sien u nou weer helder die sterre wat u voorvaders laat koers hou het deur Suid-Afrika se donkerste nag. Hul ster van vryheid blink helderder ook op u pad.¹³

Met deze uitspraak doelde Malan op de materiële levenswijze van de Afrikaners. Zij leefden slechts voor het dagelijks brood en waren niet langer idealistisch. Volgens Malan zou dit ten koste gaan van de volksziel en zonder ziel bestond er voor het volk geen leven. Daarom wees Malan nadrukkelijk op de ster van hun voorouders. Wanneer de Afrikaners zich net als hun voorvaders, opofferingen zouden getroosten voor het Afrikaner ideaal dan zou de eenheid wekeren. Of zoals Malan het uitdrukte: "[...] met die wederopstanding van die Afrikanerdom se ou idealisme daar ook uit die graf moet verrys nuwe hoop, nuwe vaderlandsliefde, nuwe wilskrag en nuwe eenheid."¹⁴

Malan spoorde zijn mede-Afrikaners aan om te strijden voor het Afrikanerdom. Uit het verleden haalde Malan voorbeelden aan van helden die voor hetzelfde doel hadden gevochten. Als lichtende voorbeelden fungeerden in de toespraken van Malan regelmatig mannen als Andries Potgieter (1792-1852), de leider van de tweede Voortrekkersgroep uit Kaapland, en Paul Kruger (1825-1904), de laatste president van de Transvaalse republiek. Niet alleen om hun daden, maar zeker ook om hun ideeën werden zij door Malan herdacht.

De oude idealen

De eenheid die Malan voor ogen had, mocht niet een doel op zichzelf zijn, maar moest ten dienste staan van een hogere missie. Het verenigde Afrikanervolk moest het pad in slaan dat de Voortrekkers gedeeltelijk al met hun ossewagens getrokken hadden. Het onbekende vervolg van dit pad kon gevonden worden aan de hand van de idealen van de oude Voortrekkers. Wat aan het einde van dit 'Pad van Suid-Afrika' zou worden gevonden wist Malan niet. Het enige dat hij over de bestemming van zijn volk zei, was dat God volkeren schiep en hun lot bepaalde. De Afrikaners zouden vanzelf ontdekken welk lot God voor de Afrikaners had gereserveerd, wanneer zij zich zouden laten leiden door het gedachtengoed van de Boeren.

In een toespraak tijdens een herdenkingsbijeenkomst bij de Bloedrivier¹⁵ in 1938, herinnerde Malan zijn toehoorders aan de Boerenidealén. 'Vrijheid' is de kern van deze idealen. Malan onderscheidde drie vormen van Boerenvrijheden. Ten eerste waren de Boeren van mening dat zij zichzelf mochten besturen.

13 Ibidem, 128.

14 Ibidem, 129.

15 Tijdens de bijeenkomst werd herdacht dat de Afrikaners in 1838 bij deze rivier een slag wonnen van de Zulu's.

Ten tweede eisten zij een vrije ontwikkeling van hun eigen nationaliteit. Ten derde wensten de Boeren de vrijheid om hun eigen blanke ras te beschermen. Bovendien streefden de Boeren naar raszuiverheid en het ideaal van het blanke voorgedijnschap over de gekleurden. Dit waren de taken die de Boeren zichzelf gesteld hadden. Malan gaf zijn toehoorders bij de herdenking te kennen dat deze opdrachten na honderd jaar nog immer bestonden.¹⁶

De idealen geven blijk van een zeer sterk superioriteitsgevoel. De Boeren voelden zich zeer verheven. Malan bevestigde dit beeld met zijn opmerkingen over de rol van God in de geschiedenis van het Afrikaner volk. Bij het eeuwfeest van Winburg in 1937¹⁷ schetste Malan de geschiedenis van de Afrikaners. Hij concludeerde dat er ondanks de tegenstand van de Britten, ondanks een geleende cultuur, ondanks een verspreid levende bevolking en ondanks de 'zwarte' bedreiging toch een Afrikaner volk was ontstaan. Dit kronkelige bergpad dat naar de top der Afrikanereenheid zou leiden, was ontworpen door een 'Oppermagtig Brein'. God zelf had het Afrikanerdom geschapen. Daarom durfde de theoloog Malan te stellen: "Ons het reg op die nasieskap omdat dit aan ons gegee is deur die Argitek van die heelal."¹⁸

Hernieuwde idealen

Malan bouwde met zijn streven naar een onafhankelijk Zuid-Afrika, voort op de Boerenidealén. Deze continuïteit bood hem de mogelijkheid historische argumenten te gebruiken om zijn politieke doelen kracht bij te zetten. Malan kon deze politiek ten allen tijde legitimeren met een verwijzing naar de Afrikaner geschiedenis. Bij de toespraak in 1938 zei hij: "En vandag -dis my vaste oortuiging- is daar niks sekerder nie as dat ons op daardie pad sal voortgaan tot die eindpaal toe van ons bestemming: 'n vrye onafhanklike Suid-Afrika met 'n regeringsvorm wat aanpas by ons tradisie, ons volksaard en ons aspiraties."¹⁹

Malan betrok de herinnering aan de Voortrekkers ook in het vraagstuk van de zogenaamde 'armblanke'. Hij vergeleek de trek van de jonge Afrikaner boerenzoon naar de stad in de jaren dertig met de Grote Trek, een eeuw eerder. In beide gevallen moesten de trekkers vechten om een plekje voor zichzelf. Malan hield de moderne trekkers het voorbeeld van hun voorvaderen voor. Niet alleen dienden de nieuwe stedelingen, net als hun voorouders, het

16 Pienaar, 128.

17 In 1837 kwamen de onafhankelijk van elkaar vertrokken Boeren samen bij het plaatsje Winburg. Hier organiseerden zij zich tot een eenheid. Malan zag deze gebeurtenis als het startpunt van de Afrikaner eenheid.

18 Malan geciteerd in Pienaar, 235. Zie tevens F.A. van Jaarsveld, *The Afrikaner's interpretation of South African History* (Kaapstad 1964) 1-28, een beschouwing over de roeping en de missie van het Zuidafrikaanse volk.

19 Malan geciteerd in: Pienaar, 111.

gevecht om het voortbestaan vol te houden, zij moesten bovendien de oude normen en waarden van de Boeren-erfenis hoog houden.²⁰

Een andere bedreiging van de moderne tijd school volgens Malan in de vermenging van de rassen. Doordat een deel van de Afrikaners in de steden afzakte tot het niveau van het proletariaat, ontstonden meer contacten tussen het blanke en het gekleurde ras. De oude relatie van heer-dienaar dreigde in de steden vervangen te raken door samenwerking. Malan vatte het 'probleem' in een kleine zin samen: "Hul kinders speel saam."²¹

Vanuit de Boerenidealen geredeneerd was dit een schande. De Boeren hadden ervoor gewaakt dat het blanke volk blank zou blijven. Malan waarschuwde ook zijn generatie hierover moest waken. Immers, de Voortrekkers hadden het land bewoonbaar gemaakt voor hun blanke nageslacht en dat diende het op zijn beurt door te geven aan zijn blanke nageslacht.²²

In zijn denkbeelden liet Malan de belangen van de blanken prevaleren boven die van de zwarte bevolking. Deze bevoordeling werd ingegeven door het idee dat de blanken 'van nature beter' waren en dat God deze indeling bewust geschapen had. De opdracht voor de blanken luidde: de minder gevormde zwarten de mogelijkheden te bieden zich te ontwikkelen, onder toezicht van de blanken. Deze ideeën geven de contouren aan van het systeem dat wij kennen als apartheid. Malan heeft in de laatste periode van zijn carrière meegewerkt aan de daadwerkelijke uitvoering van zijn denkbeelden. In 1948 voerde hij de Nasionale Partij naar de overwinning en leidde vervolgens tot 1954 de regering. Tijdens zijn premierschap werden de wetten uitgevaardigd die de peilers van de apartheid werden.²³ De scheidingslijnen tussen blanken en kleurlingen werden steeds duidelijker omschreven en steeds nauwgezet gecontroleerd. De opvolgers van Malan, waaronder Strijdom (1954-1958), Hendrik Verwoerd (1901-1966) en B.J. Vorster (1915-1983) bouwden de apartheid uit tot een stelsel dat de verdediging van de blanke belangen voorop stelde.

Conclusie

Daniël François Malan streefde in zijn politiek de Afrikaner eenheid na. In zijn optiek was in Zuid-Afrika een volk met een eigen aard ontstaan: de Afrikaners.

20 Ibidem, 237.

21 Ibidem.

22 Ibidem.

23 De regering van Malan vaardigde in 1949 de "wet op verbod van gemengde huwelijken" uit. In 1950 volgden de "bevolkingsregistratiewet" en de "groepsgebiedenwet", die voor elke bevolkingsgroep regelde waar men wel en vooral niet mocht leven (begin thuisland-politiek). Ook werd in '50 de "wet op de onderdrukking van het communisme" van kracht. Volgens een zeer brede definitie van het begrip "communisme" kon iedere tegenstander van de regering op grond van deze wet worden vervolgd. Tenslotte kondigde de regering in 1954 de "Bantoe-onderwijswet" af. Hiermee kreeg de centrale overheid een stevige greep op het onderwijs aan Bantoes.

Hij wilde een nationaal gevoel bij zijn mede-Afrikaners opwekken omdat dit sentiment moest dienen als basis voor een onafhankelijke republiek van Zuid-Afrika. De aanwezigheid van Britse symbolen, zoals de vlag en het volkslied, bedreigde de vorming van een Afrikaner identiteit en daarmee de totstandkoming van een onafhankelijk Zuid-Afrika. De Afrikaners moesten zich weer bewust worden van hun eigen verleden en cultuur. Malan trachtte door het scheppen van nationale symbolen de Afrikaners verenigd en trots achter zijn ideaal van Afrikaner nationalisme te verzamelen.

De moeilijkheid in dit proces van Afrikanisering was dat de Engelstaligen in Zuid-Afrika niet mochten vervreemden van de Afrikaners. Malan ging er vanuit dat op de langere termijn de Engelstaligen zich eerder verbonden zouden voelen met Zuid-Afrika dan met Groot-Brittannië. Allengs zouden zij van moederland verwisselen, gelijk de Afrikaners hun band met Nederland of Frankrijk omgebogen hadden tot een liefdevolle relatie met de Zuidafrikaanse bodem.

Malan vond dat de Afrikaner eenheid eerder bestaan had en wel ten tijde van de Voortrekkers en de Boerenrepublieken. Deze fase van de Afrikaner geschiedenis was weggezakt in de herinnering van de Afrikaners, maar herleefde in de toespraken van Malan. Hij gebruikte de Boeren-geschiedenis als voorbeeld en als inspiratiebron voor zijn mede-Afrikaners. Het ideeëngoed van de Boeren werd voor Malan de leidraad voor het bereiken van de Afrikaner eenheid. Bovendien voorzagen de Boeren-idealen Malans streven naar onafhankelijkheid van een Goddelijke bestemming. Het Afrikaner volk kon aldus bogen op een uniek karakter.

J.D. Perón. Uit: J.D. Perón, *Perón parle* (San Martín 1950).